

Nyomok

Fehér atlétában, farmerben egy festőlétra tetején állt az üres szobában. A délelőtti napfény megtört a karnisokon lógó sárgás függönyökön, s alaktalan formákat vetett a falra. Kintről behallatszott néhány járókelő hangos párbeszéde, majd elfojtott gyereksírás, végül egy nő kétségbeesett rikoltozása. De hiába kiabált, a gyereksírás csak nem akart szűnni, ahogy erősödött az elvékonyodó, már-már artikulátlan üvöltése, úgy vált egyre hisztérikusabbá a sírás.

A férfi lemászott a létráról, kézfejjével eltörölte a homlokán felgyűlt izzadságcseppeket, aztán hátrált pár lépést. A parketta megnyikordult léptei alatt. Szemügyre vette a létra fölötti falat. Ekkor Tánczosné, a bérház zsémbes, sötétvörös parókáját néha otthon felejtő házmestere felüvöltött. A csőtörést javító mesterember hátrahőkölt, egy pillanatra válaszolni sem tudott a rázúduló szóáradatra, aztán mégis összeszedte magát. A franciakulccsal a gödör mélyén futó rozsdás csőre mutatott, végül a falra. A fölöttük lévő falra. Ott folyhatott el a víz. Ott van a csőtörés eredete.

Amikor Tánczosné öregfoltos kezével bedörömbölt az ajtón, a férfi még mindig a falat bámulta. A szellő libbentette árnyakat, a rögöket, bemélyedéseket. Anyád, gondolta magában, és visszamászott a festőlétrára. A házmester anyja még akkor halt meg, amikor egy lucskos téli napon húsért állt sorban a sarki hentesnél. A légvédelmi sziréna megszólalása után a házfalaknak lapulva igyekezett haza, de a következő pillanatban becsapódó bomba nemcsak a védelmet nyújtó házat döntötte le, anyját is maga alá temette. Tánczosné ezt nem tudta, s nem gondolt az anyjával. Kezét ismét magasba lendítette, s újra dörömbölni kezdett az ajtón.

A férfi éppen felért a létra tetejére. Anyád, gondolta ismét. Majd újra nekiállt a falnak. El kell tüntetni, nem maradhat semmi. A közben elcsöndesedett gyerek újra felvissított. Az anyja szintén. Az üres szobák felerősítették az átszűrődő hangokat, egyre hangosabbá vált minden, mintha a szomszéd helyiségben gyilkolnák egymást.

Újra alakot váltottak a falon az árnyak. A hófehér festésen szürkén kergetőztek, mint felszabadult gyermekek az óvoda füves udvarán. Hangosan kacagnak, fel-felkiáltanak. Csöndesek, egymásba folytak.

Miután Tánczosné befejezte az ajtó ütlegetését és morogva visszavonult második emeleti vackába, a férfi az egyik sarokban folytatta. A csőszerelő nem látva másik megoldást, elzárta a központi vízcsapot, majd elvágta a rozsdás vízcsövet.

A sarokban sötét volt, fény nem vetült oda, s az árnyékok tovább űzték odafent fura játékukat. A férfi törökülésbe helyezkedett, majd nekitámasztotta fejét a falnak. Aztán rádöbbenve tetteire, ijedten kapta el, s tüzetesen megvizsgálta homloka helyét a hófehér falon. Nem hagyott semmilyen nyomot. Semmit. Még egy halványsárga pöttyöt sem. Hangosan fújta egyet, fellélegzett.

Nem gondolta volna, hogy ilyen nehéz lesz. Feltápáskodott és kiment az üres konyhába. Beletúrta a tisztára törölt villanytűzhely tetején lévő zacskóba. Szinte újnak tűnt a lakás. Alig akadt nyoma a bútoroknak, dobozoknak, edényeknek. Alig akadt nyoma bárminek.

Jól emlékezett, még volt egy, hiszen ötöt vett. Visszament a sarokba. Oda, ahol valamikor egy asztal állt. Leült. Piszkos körmei a radírba mélyedtek, ahogy a nyomok a falba. Hol sárgán, hol feketén. Aztán újra nekiállt. Teljes súlyával nekifeszült a radírnak, az meg a falnak. Az erőlködéstől újra izzadságcseppek gyűltek a homlokán. Próbálta eltüntetni egy élet nyomait. Nem gondolta, hogy ilyen nehéz lesz.